

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a z členov JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci navrhovateľky: **MUDr. H.**, rod. K., bytom V., zastúpená JUDr. J., advokátom, AK, N., proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad Trebišov**, Nám. mieru 804/1, Trebišov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. 2007/00270-Đu zo dňa 4.4.2007, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Sp/10/2007-24 zo dňa 11. septembra 2008 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Sp/10/2007-24 zo dňa 11. septembra 2008 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie č. 2007/00270-Đu zo dňa 4.4.2007, ktorým odporca nenavrátil navrhovateľke vlastníctvo k pozemkom nachádzajúcim sa v k. ú. C. pre nesplnenie podmienky v zmysle § 2 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon).

Proti tomuto rozsudku podala navrhovateľka odvolanie, v ktorom namietala, že krajský súd vychádzal pri svojom rozhodovaní z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľka uviedla, že pokiaľ by bola slovenskou štátnou občiankou a mala by trvalý pobyt na území SR, bola by bez akýchkoľvek pochybností oprávnenou osobou k vydaniu predmetných pozemkov v k. ú. B. a C.. Reštitučné nárok by sa opierali o ustanovenie § 3 ods. 1 písm. b/ zákona č. 503/2003 Z.z.

Navrhovateľka uviedla, že od svojho narodenia bola československou občiankou s trvalým pobytom na stálej adrese v P.. Skutočnosť, že došlo k rozpadu československého štátu na dva samostatné štáty, nie je možné pripísať na ťarchu navrhovateľky. Poukázala na to, že sa nikdy nepodieľala na žiadnej činnosti, ktorá by u nej viedla k zániku československého občianstva. V tomto smere sa jedná o celkom inú situáciu, než je situácia osôb, ktoré sú cudzími štátnymi príslušníkmi a ktoré predtým neboli československými občanmi alebo občanmi SR.

Navrhovateľka sa dovoľavala i všeobecne uznávanej zásady medzinárodného práva verejného, a to zásady reciprocity. Navrhovateľka namietala, že orgány ČR umožňujú úspešné uplatňovanie reštitučných nárokov i osobám, ktoré v dôsledku zániku Československa stratili československé občianstvo a nie sú občanmi ČR.

Navrhovateľka namietala nesprávny právny názor krajského súdu, ktorý odkazuje na čl. 295 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva. Pripustila, že toto ustanovenie textu zmluvy ustanovuje, že Zmluva o založení ES sa nedotýka úpravy vlastníckych vzťahov, namietala však, že predmetné ustanovenie nie je možné vytrhnúť z celkového kontextu komunitárneho práva a pravidlo v ňom obsiahnuté absolutizovať. Pri interpretácii tohto pravidla je potrebné použiť predovšetkým metódy teleologického výkladu a metódy kontextuálneho výkladu. Pri výklade je potrebné podľa navrhovateľky prihliadnúť na princípy komunitárneho práva a princípy právneho spoločenstva (analógiu princípu právneho štátu) ako aj na princípy ochrany ľudských práv a základných slobôd a spravodlivosti.

Navrhovateľka sa súčasne odvolávala na ustanovenie čl. 5 Ústavného zákona č. 23/1991 Sb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon federálneho

zhromaždenia Českej a Slovenskej federatívnej republiky. Podľa tohto ustanovenia má štátny občan jednej republiky na území druhej republiky rovnaké práva. Použitie tohto ustanovenia by bolo podľa navrhovateľky na mieste, pretože sa jedná o právnu normu o sile ústavného zákona, zatiaľ čo zákon č. 503/2003 Z.z. je zákonom „bežným“, t. j. právnou normou nižšej právnej sily.

Navrhovateľka napokon poukázala na Preambulu Ústavy SR, ktorá sa odvoláva na cyrilometodejské duchovné dedičstvo.

Na základe uvedeného navrhla rozsudok krajského súdu zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľky vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny. Uviedol, že dôvody navrhovateľky uvedené v odvolaní sú právne irelevantné, nakoľko, zákon č. 503/2003 Z.z. zásadne rieši reštitučný nárok iba občanov SR po rozdelení bývalej Českej a Slovenskej federatívnej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľky nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 3. novembra 2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky zo spisu prvostupňového súdu i z administratívneho spisu odporcu zistil, že navrhovateľka si žiadosťou došlou odporcovi dňa 29.12.2004 uplatnila reštitučný nárok na vrátenie pozemkov nachádzajúcich sa v k. ú. B. a C., ktoré prešli na štát podľa zákona č. 46/1948 Zb. o novej pozemkovej reforme, po právnych predchodcoch oprávnenej osoby D. a jeho manželke H., rod. L..

Rozhodnutím č. 2007/00270-Đu zo dňa 4.4.2007 odporca nenavrátil navrhovateľke vlastníctvo a nepriznal jej právo na náhradu za predmetné nehnuteľnosti s odôvodnením,

že navrhovateľka nespĺňa podmienky uvedené v § 2 zákona na vrátenie vlastníctva alebo priznanie práva na náhradu, pretože právo si môže uplatniť osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky.

Proti rozhodnutiu podala navrhovateľka opravný prostriedok na krajský súd, v ktorom uviedla, vždy bola od svojho narodenia československou štátnou občiankou až do 31.12.1992, československé štátne občianstvo nikdy nestratila, len došlo k jeho transformácii na občianstvo české od 1.1.1993. Nie je teda cudzincom, ktorý by k SR nemal nikdy žiaden vzťah. Vyjadrila presvedčenie, že jej štátne občianstvo ju dostatočne legitimuje ku kladnému vybaveniu jej reštitučnej žiadosti.

Navrhovateľka v opravnom prostriedku poukázala na čl. 12 Dohody o založení Európskeho spoločenstva v platnom znení v dobe posudzovania a rozhodovania odporcu o jej žiadosti, s tým, že komunitárne právo je nadriadené slovenskému právnemu poriadku a zakazuje diskrimináciu na základe štátneho občianstva. Na základe uvedeného žiadala rozhodnutie odporcu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Krajský súd napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil, pretože sa stotožnil so záverom správneho orgánu, ktorý mal za preukázané, že navrhovateľka nespĺňa zákonné podmienky stanovené v § 2 ods. 1 a 2 zákona, v zmysle ktorých je základnou podmienkou pre priznanie reštitučného nároku to, že oprávnená osoba je občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území a jej pozemok prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v období od 25.2.1948 do 1.1.1990 spôsobom uvedeným v ustanovení § 3 zákona.

K námietke navrhovateľky ohľadne prednosti komunitárneho práva pred slovenským právnym poriadkom v súvislosti s namietaným čl. 12 Zmluvy ES a jeho vzťahom k čl. 295 Zmluvy, na základe ktorého právni nástupcovia pôvodných vlastníkov majú podľa navrhovateľky ako občania EÚ nárok na reštitúciu, ak tento spĺňa ostatné podmienky podľa slovenského reštitučného zákona, krajský súd uviedol, že podľa čl. 295 Zmluvy o založení ES, zmluva sa nedotýka úpravy vlastníckych vzťahov uplatňovanej v členských štátoch.

Krajský súd poukázal na to, že čl. 12 Zmluvy o založení ES (vzhľadom na znenie predmetného článku, ktoré v rozhodnutí citoval, nie je v danom prípade aplikovateľný.

Krajský súd súčasne poukázal na rozhodnutie ESLP o prijateľnosti sťažnosti č. 17684/02 zo dňa 13.2.2007 vo veci Viktor Rosival a ďalší proti SR, ktorého právnym záverom je, že čl. 1 Protokolu č. 1 nemôže byť interpretovaný ako ukladajúci zmluvným štátom akúkoľvek všeobecnú povinnosť vydať majetok, ktorý na nich prešiel predtým, ako ratifikoval Dohovor. Článok 1 Protokolu č. 1 ani nestanovuje žiadne obmedzenia slobody zmluvných štátov pri rozhodovaní o rozsahu reštitučného majetku a pri určovaní podmienok, za splnenia ktorých bude majetok vydaný jeho pôvodným vlastníkom.

Krajský súd poukázal na to, že Ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon FZ Českej a Slovenskej federatívnej republiky čl. 5 ods. 1 rieši otázku práva občana jednej z týchto republík, avšak navrhovateľka v zákonnej lehote svoje práva nevyužila, najmä pokiaľ išlo o uplatnenie nároku podľa zákona č. 229/1991 Zb.

Na základe uvedeného krajský súd napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil.

Nie je sporné, že navrhovateľka je štátnou občiankou Českej republiky (nie je občiankou SR s trvalým pobytom na území SR).

Podľa § 1 zákona tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu. Vlastnícke právo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria a) poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria, b) lesný pôdny fond.

Podľa § 2 zákona právo na navrátenie vlastníctva k pozemku podľa tohto zákona môže uplatniť **oprávnená osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území a ktorej pozemok prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990** (ďalej len "rozhodujúce obdobie") spôsobom uvedeným v ustanovení § 3 (ods. 1).

Ak osoba, ktorej vlastníctvo k pozemku prešlo v rozhodujúcom období do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby v prípadoch uvedených v ustanovení § 3, zomrela pred uplynutím lehoty uvedenej v ustanovení § 5 alebo ak bola pred uplynutím tejto lehoty vyhlásená za mŕtvu, sú oprávnenými osobami štátni občania Slovenskej republiky, fyzické osoby v tomto poradí:

- a) dedič zo závetu, ktorý bol predložený v konaní o dedičstve, ktorý nadobudol celé dedičstvo,
- b) dedič zo závetu, ktorý nadobudol dedičstvo, ale len v miere zodpovedajúcej jeho dedičskému podielu; to neplatí, ak dedičovi podľa závetu pripadli len jednotlivé veci alebo práva; ak bol dedič závetom ustanovený len k určitej časti pozemku, na ktorú sa vzťahuje povinnosť vydania, je oprávnený len k tejto časti pozemku,
- c) deti a manžel osoby uvedenej v odseku 1, všetci rovným dielom; ak dieťa zomrelo pred uplynutím lehoty uvedenej v ustanovení § 5, sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti, a ak niektoré z nich zomrelo, jeho deti,
- d) rodičia osoby uvedenej v odseku 1,
- e) súrodenci osoby uvedenej v odseku 1, a ak niektorý z nich zomrel, sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti (ods. 2).

V prípadoch uvedených v ustanovení § 3 ods. 1 písm. j) sú oprávnenými osobami aj osoby tam uvedené; ustanovenia odseku 2 písm. c) až e) platia obdobne (ods. 3).

Podľa § 5 ods. 1 zákona právo na navrátenie vlastníctva k pozemku môže uplatniť oprávnená osoba do 31. decembra 2004 na obvodnom pozemkovom úrade, v ktorého obvode vlastnila pozemok, a zároveň preukáže skutočnosti podľa § 3. Neuplatnením práva v lehote právo zanikne.

Z citovaných zákonných ustanovení je teda zrejmé, že navrhovateľka ako občianka Českej republiky nespĺňa jednu zo základných podmienok stanovených zákonom (§ 2 ods. 2 zákona), ktorej nedostatok nie je možné odpustiť.

Odvolačný súd si v celom rozsahu osvojil skutkové zistenia ako aj právne závery súdu prvého stupňa, ktorý svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom aj odôvodnil, a tak odvolací súd na tieto správne dôvody v pochybnostiach odkazuje.

K odvolacím námietkam navrhovateľky, ktorá svoje právo na vydanie nehnuteľnosti okrem iného odvodzovala z prednosti komunitárneho práva pred právom národným, považuje odvolací súd za potrebné uviesť nasledovné.

Komunitárne právo sa na základe jeho bezprostrednej uplatniteľnosti priamo stáva súčasťou vnútroštátnych právnych systémov a v prípade, že dôjde k rozporu s vnútroštátnou právnou normou, komunitárna právo podľa prípadovej praxe Súdneho dvora má prednosť pre vnútroštátnym predpisom, ktorý je s ním v rozpore a ktorý nemal byť ďalej aplikovaný.

Navrhovateľka odvodzuje svoje právo na vydanie nehnuteľnosti z článku 12 ZES, s tým, že komunitárne právo je nadradené slovenskému právnemu poriadku a zakazuje diskrimináciu na základe štátneho občianstva.

Je nepochybné, že zákaz diskriminácie na základe štátnej príslušnosti patril medzi základné princípy Zmluvy o založení EHS a vo svojej podobe čl. 12 ZES predstavuje predovšetkým všeobecnú normu vo vzťahu k špeciálnym ustanoveniam upravujúcim špecifické oblasti ako čl. 31 ods. 1, čl. 39 ods. 2, čl. 43 ods. 1, čl. 50, čl. 56. čl. 72 alebo čl. 294 ZES. Čl. 12 teda stanovuje zákaz diskriminácie na základe aplikácie ZES, ak sa na daný prípad nevzťahuje osobitná zmluvná úprava. ESD takto riešil v kontexte čl. 12 prípady diskriminácie v oblasti vzdelávania resp. odškodnenia obetí trestných činov na území členského štátu, ktorého neboli občanom. Osobitný zákaz diskriminácie na základe štátnej príslušnosti sa takto upravuje v kontexte slobodného pohybu osôb (čl. 39 ods. 2), práva usadiť sa (čl. 43), poskytovania služieb (čl. 49). Zákaz diskriminácie v zmysle čl. 12 je teda chápaný ako predpoklad vytvorenia a rozvíjania spoločného trhu.

Z pôsobnosti tejto Zmluvy a teda i jeho čl. 12 je však, na čo správne poukázal súd prvého stupňa, vyňatá úprava vlastníckych vzťahov uplatňovaná v jednotlivých členských štátoch, medzi ktoré nepochybne patrí úprava reštitučných nárokov. Možno z toho vyvodiť, že je vecou členského štátu, ako upraví podmienky pre úspešné uplatnenie reštitučného nároku.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na Chartu základných práv Európskej únie prijatú Európskou radou v roku 2000, kodifikujúcu existujúci systém ľudských práv vytvorený Európskym súdnym dvorom s prihliadnutím na ústavné tradície členských štátov, ktorú i keď nemá právnu záväznosť ESD (v rozhodnutí *Broadcasting – R.* proti štátnemu tajomníkovi pre obchod a priemysel, 2001, č. C-173/99) uznal ako potvrdzujúcu ľudské práva obsiahnuté v iných dokumentoch európskeho práva, judikatúre ESD a ESĽP a teda predstavuje inšpiračný zdroj pre jeho rozhodovanie. Táto pri úprave vlastníckeho práva

vo svojom čl. 17 (v zmysle vysvetliviek záväzných pre jej výklad) výslovne odkazuje na čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 Dohovoru aj s klauzulou umožňujúcou štátom „prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.“, s tým, že význam a rozsah tohto práva je rovnaký ako práva zaručeného Dohovorom a obmedzenia nesmú prekročiť tie, ktoré sú v ňom ustanovené.

Posudzovanie, či takáto vnútroštátna úprava riešenia reštitučných nárokov znamená porušenie čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 Dohovoru v spojení s čl. 14 Dohovoru vykonal ESĽP vo viacerých prípadoch. Okrem veci uvádzanej súdom prvého stupňa vo svojom rozhodnutí (rozhodnutie ESĽP č. 17684/02 z 13.2.2007 vo veci Viktor Rozsival a ďalší proti SR) odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutia vo veciach sťažovateľov namietajúcich podmienku štátneho občianstva pre vydanie majetku v rámci konania o mimosúdnej rehabilitácii resp. reštitúcii. Ide o rozhodnutie vo veci Gratzinger a Gratzingerová proti Českej republike č. 39794/98 z 10. júla 2002 a rozhodnutie vo veci Poláček a Poláčková proti Českej republike č. 38645/97 z 10. júla 2002, v ktorom súd poukázal na to, že sťažovatelia sa rozhodli podať žalobu o vydanie majetku až v roku 1995, po tom, čo ústavný súd zrušil podmienku trvalého pobytu stanovenú zákonom o mimosúdnych rehabilitáciách, pričom si ale boli vedomí, že nespĺňajú podmienku štátneho občianstva, ktorá zostala v platnosti. Predmet konania sa teda netýkal „existujúceho majetku“ a sťažovatelia neboli v postavení vlastníkov, ale iba v postavení žiadateľov.

Pokiaľ ide o to, či sťažovatelia mali aspoň „legitímnu nádej“ na zhmotnenie skutočnej a vymáhateľnej pohľadávky, Súd konštatoval, že v čase podania reštitučnej žaloby mohli podľa zákona o mimosúdnych rehabilitáciách žiadať o vydanie majetku iba súdne rehabilitované osoby majúce české štátne občianstvo. Keďže sťažovatelia vedeli, že nespĺňajú podmienky na vydanie majetku alebo na odškodnenie a že podľa zákona o mimosúdnych rehabilitáciách nemajú žiadnu možnosť znovu nadobudnúť bývalé vlastnícke právo, ich jediná možnosť spočívala v dosiahnutí zrušenia zákonného ustanovenia obsahujúceho podmienku štátneho občianstva pre neústavnosť. Súd v tomto smere zdôraznil, že viera, že platný zákon bude zmenený v prospech sťažovateľov, nemôže byť považovaná za formu legitímnej nádeje v zmysle článku 1 Dodatkového protokolu č. 1 Dohovoru, pretože táto musí mať konkrétnejší charakter a musí sa opierať o určité zákonné ustanovenie alebo právny akt, napríklad súdne rozhodnutie.

Na základe uvedeného ESLP dospel k záveru, že sťažovatelia neboli držiteľmi natoľko určitej pohľadávky, aby táto bola vymáhateľná a mohla byť považovaná za „majetok“ v zmysle článku 1 Dodatkového protokolu č. 1 Dohovoru. Preto, rozhodnutia vnútroštátnych súdov nepredstavovali zásah do pokojného užívania majetku sťažovateľov.

Súd, s ohľadom na to, že článok 14 Dohovoru nemá autonómny charakter a vzhľadom na záver o neaplikovateľnosti článku 1 Dodatkového protokolu č. 1 Európskeho dohovoru, vyhlásil, že námietka sťažovateľov založená na článku 14 v spojení s článkom 1 Dodatkového protokolu č. 1 Dohovoru je rovnako nezlučiteľná *ratione materiae* s ustanoveniami Dohovoru.

Vo veci Jantner proti Slovenskej republike (rozsudok zo 4. marca 2003 k sťažnosti č. 39050/97 ESLP pripomenul, že článok 1 Protokolu č. 1 nezaručuje právo na získanie majetku (pozri o. i., Van der Musselle proti Belgicku, rozsudok z 23. novembra 1983, séria A č. 70, ods. 48). Článok 1 tiež nemôže byť interpretovaný ako ukladajúci akékoľvek obmedzenia slobode zmluvných štátov určiť podmienky na vydanie majetku, ktorý bol skonfiškovaný pred dátumom ratifikovania Dohovoru.

Z uvedených príkladov aplikačnej praxe ESLP možno teda dôvodne vyvodiť, že právna úprava vlastníckych vzťahov nepredstavuje pre žiadateľov nespĺňajúcich vyžadovanú podmienku štátneho občianstva zásah do ich práv na užívanie majetku z dôvodu uplatnenia nedovolenej diskriminácie v zmysle čl. 14 Dohovoru, keďže tento neexistuje nezávisle, ale sa vzťahuje výlučne na „užívanie práv a slobôd“ priznaných hmotnoprávnymi ustanoveniami Dohovoru a jeho Protokolu (pozri rozhodnutie bývalej Komisie pre ľudské práva o prijateľnosti sťažnosti č. 23131/93 – Ladislav Brežný a Aurel Brežný proti SR). Pretože napadnutým rozhodnutím odporcu nedošlo k porušeniu článku 1 Protokolu č. 1 Dohovoru, nie je možná autonómna aplikácia článku 14 Dohovoru.

Zo strany odporcu preto podľa názoru odvolacieho súdu pri vydaní napadnutého rozhodnutia nedošlo k porušeniu zákona č. 503/2003 Z. z. a v súvislosti s ním čl. 12 ZES, keďže v zmysle čl. 295 ZES sa Zmluva sa úpravy vlastníckych vzťahov, akou citovaný zákon nepochybne je, nedotýka, pričom uplatňovanie diskriminačného postupu v zmysle vnútroštátnej legislatívy vo obdobných prípadoch nebolo konštatované ani v judikačnej praxi ESLP v citovaných veciach. Samotná skutočnosť, že odporca otázkou diskriminácie

v rozhodnutí nezaoberal, nespôsobuje vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, keďže táto okolnosť v administratívnom konaní nevyvstala a zo strany navrhovateľov namietaná nebola. Súd prvého stupňa svoj názor na vzťah čl. 12 ZES k čl. 295 ZES vo svojom rozhodnutí i keď stručne uviedol, preto odvolací súd na námietku v tomto smere neprihliadol. Súd sa oboznámil i s judikatúrou predloženou navrhovateľmi v konaní, táto však podľa jeho názoru akcentovala najmä prípady diskriminácie z oblastí osobitne zmluvne upravených napr. voľný obeh tovarov na spoločnom trhu, voľný pohyb osôb (nepostihnutých výlukou v zmysle čl. 295) resp. z oblasti ochrany duševného vlastníctva (ktoré má aj v zmysle úpravy vlastníckeho práva v čl. 17 Charty základných práv osobitné postavenie), nezohľadňujúce špecifický charakter reštitučnej legislatívy ako osobitnej úpravy reparácie v minulosti narušených vlastníckych vzťahov, preto ju súd pri svojom rozhodovaní nevyužil.

Vo svetle citovaných rozhodnutí ESLP zaoberajúcimi sa konkrétnymi prípadmi reštitučných nárokov v súvislosti s vyžadovanou podmienkou štátneho občianstva vychádzajúcich zo špeciálnej legislatívnej úpravy majetkových vzťahov, v ktorých boli sťažovateľmi namietané porušenia ich práva na pokojné užívanie majetku (článok 1 Protokolu č. 1 Dohovoru) z dôvodu diskriminujúceho prístupu (článok 14 Dohovoru) sa javí výklad čl. 12 vo vzťahu k čl. 295 dostatočne jasný.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s názorom krajského súdu, že na navrátenie vlastníctva alebo poskytnutie náhrady neboli splnené podmienky podľa § 2 zákona a preto v súlade s § 219 ods. 1 OSP napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP, navrhovateľom trovy konania nepriznal, lebo neboli úspešní a odporcovi preto, že mu žiadne trovy v tomto konaní nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 3. novembra 2009

JUDr. Ing. Miroslav Gavalec, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Ľubica Kavivanovová